

# Andrzej Krzyszowski, Edward Krause

---

Sitno, st. 11, gm. Szczecinek, woj. koszalińskie, AZP 27-26/-

---

Informator Archeologiczny : badania 28, 38-39

---

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiał w dużej mierze ma charakter pracowniany, są jednak i formy podomowe (odłupkowe noże). Nie znaleziono niestety fragm. ceramiki.

Rejon źródeł mógł stanowić miejsce lokowania obozowisk przykopalnianych. Sugerują to wyniki dotychczasowych badań wykopaliskowych, jak również rozpoznanie geofizyczne przeprowadzone na tym obszarze przez dr. Krzysztofa Misiewicza z Instytutu Archeologii i Etnologii PAN w roku 1993.

Materiały znajdują się w Dziale Neolitu, a dokumentacja w Dziale Dokumentacji Naukowej Państwowego Muzeum Archeologicznego.

Prace będą kontynuowane.

**Sanok-Olchowce, st. 16**  
gm. Sanok, woj. krośnieńskie

Badania ratownicze prowadziła M. Zielińska. Osada i cmentarzysko grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Epoka brązu.

\*Literatura: *Materiały...*, s. 184.

**Sieklówka Dolna, st. 7, gm. Kołaczyce, woj. krośnieńskie — patrz: neolit**

**Sitno, st. 11**  
gm. Szczecinek, woj. koszalińskie  
AZP 27-26/—

PP Pracownie Konserwacji Zabytków  
Ośrodek Naukowo-Konserwatorski  
Pracownia Archeologiczna w Poznaniu

Badania prowadzili mgr mgr Andrzej Krzyszowski (autor sprawozdania) i Edward Krause. Finansowane przez Okręgowy Zakład Gazownictwa w Poznaniu. Pierwszy i ostatni sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z IV okresu epoki brązu, osada? kultury łużyckiej z okresu halsztackiego C, osada z okresu wczesnego średniowiecza (2. poł. VIII-1. poł. IX w.).

Stanowisko jest położone w obrębie dużej doliny jeziornej (opodal jezior Rokitno i Rybno), na dwóch sąsiadujących ze sobą kulminacjach tego samego międzyjeziornego wzniesienia morenowego. Ekspozycja jest dodatnia, w kierunku na południowy wschód, południe, południowy zachód i zachód. Stoki są strome, a przewyższenie w stosunku do otaczającego terenu zawiera się w przedziale 9-15 m.

Badania prowadzono w związku z realizacją gazociągu wysokociśnieniowego Piła — Wierchow. Zakres przestrzenny prac wykopaliskowych ograniczony był do szerokości pasa budowlanego gazociągu (4 m) i wymuszony kierunkiem jego przebiegu oraz zasięgiem reliktów kulturowych (wyłącznie w obrębie inwestycji).

Na nowo odkrytym przez Pracownię stanowisku założono 2 wykopy: w zachodniej części stanowiska (wykop WI/94 — o powierzchni 320 m<sup>2</sup>) i w partii południowo-zachodniej (wykop WII/94 — o powierzchni 80 m<sup>2</sup>). Łącznie w obu wykopach odkryto 16 obiektów nieruchomych oraz niespełna 200 fragm. ceramiki, grudek polepy i kości zwierzęcych.

W sekwencji kulturowo-chronologicznej wśród odkrytego materiału wyróżniono:

1. Cmentarzysko kultury łużyckiej z IV okresu epoki brązu, które jest reprezentowane przez 14 zespołów grobowych i 70 drobnych fragm. ceramiki naczyniowej, zarejestrowanej prawie w każdym z grobów. Groby to płaskie obiekty w postaci zwartego i regularnego bruku kamiennego, ze słabo czytelnym zarysem jamy grobowej. Miały one przeważnie kształt kolisty lub owalny, o wymiarach 140-80 x 110-80 cm. W przekroju były przeważnie

kształtu nieckowatego, o miąższości od 30 do 110 cm. Wypełniska grobów stanowił zwarty bruk kamienny, sięgający przeważnie do spągu jamy grobowej. Prócz tego inwentarz grobów składał się z resztek stosu i nielicznych fragm. ceramiki (te ostatnie źródła bez cech diagnostycznych). Podstawą ustalenia chronologii tych obiektów na IV okres epoki brązu są cechy konstrukcyjne i sposób potraktowania resztek z obrzędu ciałopalenia, znajdujący swoje odpowiedniki na kilku innych obiektach grobowych na terenie Pomorza (m.in. na cmentarzyskach w Brzeźniaku, Czarnowie, Nadarzynie czy Piaseczniku).

2. Osada? kultury łużyckiej z okresu halsztackiego C, wyodrębniona na podstawie jednego obiektu (jamy?), 28. fragm. ceramiki, 15. grudek polepy i 2. fragm. kości zwierzęcych. Materiałem datującym są tutaj fragm. czernionej wazy o baniastym brzuścu.

3. Osada z okresu wczesnego średniowiecza, z 2. poł. VIII i 1. poł. IX w. — źródła z tego okresu chronologicznego odkryto wyłącznie w wykopie WII/94, a reprezentuje je palenisko i 77 fragm. ceramiki. Materiał ceramiczny zaklasyfikowano do naczyń rodziny typów „C” wg systematyki W. Łosińskiego i R. Rogosza. Charakteryzują się one słabo formującym obtaczaniem na kole garncarskim, sięgającym do załomu brzuśca, cienkościennością oraz zdobnictwem w postaci zwiłokrotnionych płytkich linii rytych, wykonanych narzędziem grzebykowym.

Dokumentacja i materiały są przechowywane w Ośrodku Naukowo-Konserwatorskim PP PKZ w Poznaniu (w tym opracowanie stanowiska w formie maszynopisu: A. Krzyszowski, *Badania archeologiczne na stanowisku nr 11 w Sitnie, gm. Szczecinek, w woj. koszalińskim*, ss. 33, ryc. 8, fot. 17, Poznań 1994).

Badania nie będą kontynuowane.

**Sokolniki Małe, st. 36**  
gm. Kaźmierz, woj. poznańskie  
AZP 49-24/197

Muzeum Archeologiczne w Poznaniu

Interwencja archeologiczna mgr Urszuli Narożnej-Szamałek z Muzeum Archeologicznego w Poznaniu i dr. Krzysztofa Szamałka z Instytutu Archeologii i Etnologii PAN. Punkt osadniczy kultury łużyckiej — studnia.

Podczas kopania stawu w miejscu dawnego podmokłego obniżenia terenowego natrafiono na jego dnie na skupisko kamieni, które okazało się studnią. Miała ona średnicę wewnętrzną 80 cm i zwężała się ku dołowi do 40 cm, natomiast jej średnica zewnętrzna wynosiła 125 do 140 cm. Zbudowana była z kolejno nakładających się czterech warstw kamieni. Każda kolejna warstwa kamieni zbudowana była po obwodzie większej średnicy. Jej spąg był czworoboczny i wyłożony pionowo wbitymi dranicami, umocnionymi zaostrozonymi kołkami. Na samym dnie w warstwie mułu natrafiono na fragm. naczyń kultury łużyckiej. Zachowana głębokość studni wynosiła 120 cm, należy jednak przypuszczać, iż górna część studni wkopanej do łącznej głębokości 4,25 cm od obecnej powierzchni gruntu uległa zniszczeniu podczas kopania stawu.

**Zbrojewsko, st. 3**  
gm. Lipie, woj. częstochowskie  
AZP 83-45/59

Uniwersytet Jagielloński Instytut Archeologii w Krakowie

Badania prowadzili prof. dr hab. Marek Gedl, mgr mgr Urszula Bąk i Barbara Szybowicz. Kontynuacja badań zapoczątkowanych w 1961 r. Finansowane przez Instytut Archeologii Uniwersytetu Ja-